

کیمیا گر

ناول

لیکوال پاولو کوپو

خلاصه او ژباړه: صفیه حلیم

د لیکوال په اړه

د پرتگالي ژبې نامتو ناول، "کیمیا گر" د پاولو کوپو له خوا په ۱۹۸۸ م کې له چاپه راوتلو. له هغې راهیسې دا کیسه په ۶۷ ژبو کې ژباړل شوې او په ۱۵۰ ملکونو کې ولوستونکي لري.

پاولو کوپو د برازیل اوسېدونکې دې او په ۱۹۴۷ م کې په "ریو ډي جنیرو" کې وزېږېدو. د ځوانۍ په درشل کې ده غوښتل چې لیکوال شي او تل به یو باغي په شان خبرې کولې. د خپل چلن له کبله درې واري پاگل خانې کې داخل کړې شو چې دې به ترې وتښتېدو. اخر د مور پلار په خوښه د حقوقو پوهنځي یې ولوستو. د ۱۹۶۰ م په کلونو کې دې لکه د نورو ځوانانو د جنوبي امریکه او اروپايي ملکونو کې وګرځېدو. په ۱۹۷۰ م کې د لیکنو سره سره، د اندونېزیا کې مېشت شو.

کیسه

هغه ځوان شپون "سانتیاګو" نومېدو چې ماښام د خپلو پسونو د رمې سره په بیدیا کې د یو کلیسا کنډوالو ته ورسېدو. د دې کلیسا چټ لا پخوا غورځېدلې و او اوس پکې د اینځر او د توتانو ونې راټوکېدلې وې. په ځینو ونو کې د مصر شہتوت هم شنه شوي و.

شپون د شپې لپاره هلته تم شو او ټوله رمه يې له ماتې دروازي وردننه شو. په هغه دروازه يې څو درې ودرولې چې رمه يې اخوا ديخوا ولاړه نشي. په دې سيمه کې ليوان نه و خو يو ځل پخوا ترې يو څاروي تېنډېلي و نو بيا ټوله ورځ ورپسې لالهانده گرځېدو.

ده پخپل واسکت د فرش يوه برخه پاکه کړه او سملاستلو. هغه کتاب چې تر اوسه يې پورا نه و ولوستې، د سر لاندي کېښودو، "بايد زه غټ کتابونه ولولم چې په ولوست يې زيات وخت تېرېږي اوبالښت لپاره ښه وي. ده د کتاب لومړې پاڼه ولوستله چې پکې د يوې جنازې ذکر و او ډېر خلک وچي گران نومونه يې و. ده ځان سره وويل، که يو ورځ زه کتاب وليکم نو خلک به پکې لږ وي او نومونه به يې اسانه وي.

دې چې له خوبه راويښ شو نو لا تيار وه. د مات چټ نه يې په اسمان کې يو څو ستوري ليدې شول. ځان ته يې وويل، "لږ نور خوب به وکړم" يو څو شپې کېدې چې ده يو خوب ليدلو او نن د خوب د پورا کيدو نه وړاندې دې راويښ شوې و. ده هغه اوږد کوټک ته لاس کړو چې په معمولي خوزښت به يې ډېر څاروي راپاسول. داسې لکه چې په يو مرموز شي د هغه کوټک سره تړلي و. دې د تېرو دوو کلونو نه شپون و او رمه به يې د خواړو او اوبو په لتون گرځووله. ځان سره يې وويل، "دومره راسره عادت شوي دي چې زما د کار په محال وېش خبرې دي. داسې هم کېدې "شوه چې زه د دوي په محال وېش پوهيدلې.

څو پسونه لږ وروسته راويښ شول او شپون نورد نومونو په اخيستو يو يو راپاسوو. داسې يې گڼل چې دې هغوي ته هر څه چې واي، دوي پرې پوهېدې. کله کله به يې دوي ته د خپل کتاب هغه برخې هم ولوستلې چې پخپله به يې خوښ شو. کله به يې د خپل يواځېتوب يا د خوښۍ کيسه ورته وکړه. د کومو باندو نه چې به تېر شو نو د هغې په اړه به يې خپل نظر پسونو ته ويلو.

د تېرو څلورو ورځو نه ده ورته د تجار د لور خبرې کولې. تجار په هم هغه کلي کې اوسېدو چې د څلورو ورځو مزل ورته پاتې و. شپون دې کلي ته تېر کال تللې و. تجار وچ توکي پلورل او په دې يې ټينگار کوو چې د پسونو وړۍ به د ده په مخکې اوويستل شي چې څوک يې دوکه نکړي. شپون ته خپل يو ملگري د تجار درک ورکړې و او هلته چې ولاړو نووې ويل "زه د خپلو پسونو وړۍ خرڅول غواړم." د هغه په

دکان کې ډیپره گڼه گوڼه وه نو تجار ورته وویل چې تر غرمې انتظار دي وکړي. شپون د دکان د دهلیز په پونو د خپلې خلتې نه کتاب راوویستو او په مطالعه بوخت شو.

خدای خبر شپانه څنگه کتابونه ولوستلې شي؟" د ده څټ ته یوې جینۍ " وویل. هغې د اندلس د جینکو لباس اغوستې و، وینسته او سترگې یې تور و او لکه د یو فاتح مخ یې لرلو. ده ورته وویل "زه د کتابونو نه زیات د خپلې رمې نه زدکړه کووم." بیا دوي دواړه په خبرو شول او تر دوو ساعتونو یې خبرې کولې.

جینۍ د تجار لور وه او د کلي د ژوند په اړه یې وویل چې هلته ټولې ورځې یو شان وي. شپون ورته د اندلس د ورشوگانو او د ځینو ښارونو په اړه خبره وکړه چې دی پکې ایسار شوی و. د پسونو پر ځای د یوې جینۍ سره خبرې د ده لپاره ښه بدلون و. جینۍ ترې پوښتنه وکړه، "تا ولوستل له کومه زده کړي دي؟" شپون وویل "په ښوونځي کې، لکه د نورو په شان" "جینۍ وویل، "ته چې ولوست کولې شي نو بیا رڼه ولې پیاي؟

شپون په ځواب کې څه نشو ویلې او خبره یې واړوله. دې پوهېدو چې جینۍ به چرې هم د ده په خبره پوه نشي. ده ورته د خپلې مسافرۍ کیسې کولې چې جینۍ په حیرانتیا اورېدې. شپون ته دې حالت خوند ورکړو او ارمان یې وکړو چې کاشکه تجار پخپلو کارونو نور هم بوخت پاتې شي او دې درې ورځې هم هلته ناست ووسی. خو تجار له غرمې وروستو اوزگار شو او ده ته یې د څلورو پسونو د وړۍ لیرې کولو وویل. شپون ته یې "پېسې ورکړې او وې ویل، "بل کال ته بیا راشي

اوس کال تېر شوی و او په څلورو ورځو کې دې هغه کلي ته تلونکې و. ده خپلو پسونو ته وویل، "که زه له هغې جینۍ هېر ووم نو هیڅ فرق نه کوي، زه د ډېرو نورو کلیو جینکۍ پیژنم" خو پخپل زړه کې یې احساس کولی شو چې هغې جینۍ ورته له نورو توپیر لرلو.

لمر په ډوبېدو و او ده د رمې مخ د لمر لوري ته کړو. د پسونو په اړه یې سوچ وکړو چې دوي یواځې د خوراک او د اوبو په غم کې وي، نور د هیڅ شي پرواه نه لري. بیا یې د خپل خوب په اړه چرت وهل چې بېگا یې بیا لیدلې و. هغه د شپې څه نه و خوړلې او سهار وختي یې رڼه روانه کړه. لمر اوس تود او په دې وخت به د هسپانیې ټول خلک د غرمې ویده و. د شپې به هوا یخه شوه او ده به خپل واسکت په ځان تاو کړو. اوس

دوه کاله کېدې چې دې د اندلس په لر و بر کې ګرځېدلې و. د ټولو ښارونو نومونه يې زده و. دا ځلې يې هوډ وکړو چې هغې جينۍ ته به واي چې ده ځنگه ليک ولوست زده کړي و.

دې د شپاړسو کالو ترسره پورې مکتب ته تلو او د مور پلار يې ارمان و چې دې پادري شي. د کروند ګرو لپاره دا د وياړ خبره وه چې زوی يې پادري شي. ده هسپانوي او لاطيني ژبې زده کړې خو غوښتل يې چې د ټولې نړۍ په اړه معلومات وکړي. د انسانانو په اړه يې پوهه غوښتله. اخر يوه ورځ پلار ته چې پټې يې اوبه کول، وويل چې دې د مذهب سره هېڅ علاقه نه لري او ګرځېدل غواړي.

پلار ورته وويل. "زويه، زموږ له کلي د ټولې نړۍ خلک تېرېږي. دوي د نويو شيانو په لټون راغلي وي، خو کله چې بېرته ځي نو هېڅ بدلون پکې نه وي." زوی ورته وويل، "زه هغه مانۍ ليدل غواړم چې دا سيلانيان پکې اوسېږي." پلار ورته وويل. "دوي چې زموږ کليو ته راشي نو واي ټول عمر دلته پاتې کېدل غواړي، ګوره بچيه، دوي ډېرې پېسې او د سياحت لپاره وسايل لري. په مونږ کې يواځې شپانه سياحت کولې شي چې د خپلې رمې سره ګرځي." زوی ورته وويل، "ښه نو بيا زه به د شپږو ژوندپېل کړم." پلار ورته نور څه وونه ويل. په بله ورځ يې يوه کسپوره د ده په لاس کېښوده چې پکې د لرغوني هسپانيې د سرو زرو درې سيکې وې. ورته يې وويل، "يوه ورځ مې زمکه اړوله نو په دې پټيو کې مې موندلې وې، ما ستا لپاره دا د ميراث په توګه وساتل. اوس پرې پسونه واخلم او څروه يې." بيا يې زوی ته دعا وکړه او دې يې رخصت کړو.

شپون سره اوس د پسونو نه علاوه د لېږ ډېږ لپاره يو واسکت او يو کتاب و. کله چې لمر پرېوتو نو ده چرت وهلو، "زه به سبا تر غرمې" تعريفه "ښار ته ورسېږم، هلته به د دې کتاب په بدل کې يو غټ کتاب واخلم، ږيره به وخرېم، ويښته به لنډ کړم او ډوډۍ به واخلم. د جينۍ په اړه يې هم سوچ وکړو. خو دا منفي خيال يې نشو کولې چې هغه به واده شوي وي. ده د خپل خوب په اړه چرت وهلو او ناڅاپه د چا خبره يې په زړه شوه چې په تعريفه کې يوه سپين سري ښځې خلکو ته د خوبونو تعبير ښودلو.

په بله ورځ شپون د هغې سپين سري مېرمنې د کور په يوه کوټه کې ناست و او هغې د ده دواړه لاسونه پخپل لاس کې نيولي، څو دعاګانې وويلې.

ډېر وخت هم دغسې تېر شو نو ده خپل لاسونه ترې رابښکل "زه خو درته د لاس بنودلو له نه يم راغلي." ښځې ورته وويل، خوبونه د خداي ژبه وي، ما ته خپله معاوضه راکړه او خوب راته بيان کړه. "شپون اوس پښېمانه و چې ولې دلته راغلو خو خپل خوب يې ورته وويلو، "ما دوه واري دا خوب ليدلي دي، چې زه د خپلې رمې سره په ورشو کې يم. يوه ماشومه رابښکاره شي او څو شېبې د پسونو سره لوبې کوي. بيا ناڅاپه ما پخپلو دواړو لاسونو کې اوچت کړي او د مصر په اهرامونو مې ور واچوي. ماشومه راته واي، که ته دې ځاي ته ورسېدې نو يوه پټه خزانه به ترلاسه کړې. کله چې ماشومه راته د خزاني اصل ځاي رابښاي نو زه "راوېښ شم. دواړه ځلې هم داسې شوي دي

ښځې څو شېبې غلې پاتې کېدو وروسته وويل، "زه اوس تا نه هيڅ معاوضه نه اخلم، خو که هغه خزانه دې وموندله نو لسمه برخه به پکې زما وي." شپون په خدا شو او د تعبیر د څو پېسو په سپما خوشاله شو. ورته يې وويل، "ډېر ښه تعبیر دې "ښځې ورته وويل، "ما سره لوز وکړه او څوگند پورته کړه چې زه تا ته کوم تعبیر ښاييم، د دې په بدل کې به ما ته د "خزاني لسمه برخه راکوي

شپون ورته څوگند وخورو چې د ده غوښتنه به پورا کوي. ښځې ورته وويل، "د مصر اهرام وجود لري او ته بايد هلته ورشي او هغه خزانه پېدا کړې چې ته به پرې ډېر شته من شي" شپون حيرانه او وېزاره شو. د دومره وړوکی خبرې لپاره دلته د راتلو څه اړتيا وه؟ خو بيا يې زړه تسلي شو چې د تعبیر لپاره يې پيسې نه وې ورکړې. د ښځې نه يې پوښتنه وکړه چې دې به مصر ته څنگه ځي؟ هغې وويل، "دا زه درته نشم ويلې، زما کار د خوب تعبیر بنودل و" شپون وويل، "او که زه چرې هم مصر ته ولاړ نه شم نو بيا؟" ښځې وويل، "بيا هيڅ مه راکوه... داسې به په لومړي ځل خونه وي... ډېرو خلکو راسره داسې کړي دي چې معاوضه يې رانه وخوره. بس اوس ولاړ شه چې ډېر وخت دې راضايې کړو

هلک مايوسه شو او هوډ يې وکړو چې بيا به په ژوند پخپلو خوبونو باور نه کوي. ده خپل پسونه د يو ملگري سره پرېښي و. بازار ته ولاړو، د خپل وړوکی کتاب په بدل کې يې لوي کتاب واخستو او څه د خواړو شيان يې هم راوړل. ده په ښار کې له خلکو سره ليدل چې د ده د سپل خونده وره

برخه وه. غرمه د يو دكان سيوري كي كېناستو او چي ډوډۍ يې وخوړه نو د كتاب په ولوستلو پېپېل وكړو.

شپون د دكان په پونو ناست و چي يوسپين ږيري راغلو او ورسره كېناستو. ده سره يې خبرې كولې خو شپون ورسره په سمه خله ونه غږېدو. خپل كتاب ته يې كتل خو د تجار په وړاندې د پسونو د وړۍ لري كولو په اړه يې چرت وهلو. بوډا ترې د كتاب پوښتنه وكړه او شپون غوښتل چي هلته نه پاسي او ليري په يو بينچ كېني. خو بيا يې د پلار خبره په زړه شوه چي د سپين ږيرو احترام كول پكار دي.

كتاب يې سپين ږيري ته وركړو. خو په اصل كي ده د كتاب نوم نشو تلفظ كولي نو فكر يې وكړو چي كه بوډا هم ورباندې نه پوهېدو نو پخپله به پيكه شي، بوډا د كتاب پاڼه واړوله او وې ويل، "دا ډېر خشك كتاب دي"

شپون تكان وخوړو چي بوډا هغه كتاب له ده وړاندې ولوستي و. كه دا خشك و نو وخت يې لرلو چي بدل يې كړي. بوډا وويل، "په دې كي هم هغه څه ليكلي دي چي په نورو كتابونو كي دي" شپون د سپين ږيري لباس ته وكتل چي د عربانو په شان و او اندازه يې ولگوله چي دې به د افريقا نه راغلي وي چي د "تعريفه" نه د څو ساعتو په مزل وه او د كشتۍ د لارې يو خليج نه په تېرېدو ورته خلك تلې شول. د ښار په بازارونو كي به ډېر عربان ښكارېدل.

ده له سړي د ځاي پوښتنه وكړه نو هغه وويل، "زه د ډېرو ځايونو يم او زما نوم "مالكي زېديك" دي. "له ده يې وپوښتل، "ته څومره پسونه لري؟" شپون وويل، "ډېر دي" ده احساس كوو چي هغه سړي د ده په اړه له ډېر څه نه خبر و او ده غوښتل چي ځان ترې خلاص كړي. كتاب يې بېرته وغوښتو نو سپين ږيري وويل، "كه ته ما ته د خپلو پسونو لسمه برخه". راكړې نو زه به د پټې خزانې په لتون كي ستا مرسته وكړم.

شپون ته خپل خوب را ياد شو او په ذهن كي يې هر څه واضح شول. داسي يې انگېرله چي دا سړي د هغي مېرمنې مېړه دي چي رانه يې معاوضه وانخسته. اوس دې ترېنه پسونه غواړي چي يو څه رانه بوت كړي. پخوا له دې چي هلك ورته څه ويلي وې، سړي خپله امسا واخسته او د دكانونو مخ ته په شگه يې څه وليكل. د ده له سيني يوه وړانگه راوځلېده چي د شپون سترگي يې خيره كړې. سړي د خپلې ټوپۍ سره هغه وړانگې پټې كړې او د شپون ديد چي سم شو نو په شگه ليكلي الفاظ يې

ولوستلې شول. هلته د خپل مور، پلار اود هغه مکتب نوم يې ولوستل چې ده پکې سبق ويلې و. د تجار د لور نوم هم ليکلي و، سره له دې چې هغه پخپله تر اوسه د هغې له نوم خبر نه و. هلته داسې شيان ليکلي و چې په باره کې يې ده ته هېچا خبره نه وه کړې.

سړي ترې پوښتنه وکړه، "ته رڼه ولې پياي؟ شپون وويل، "زه سېل کول غواړم ځکه" سپين ږيري يو نانواي ته اشاره وکړه چې د تنور مخ ته ولاړ و، "کله چې دې ماشوم و نو د سياحت ارزو يې لرلو، خو لومړې د نانواي هتۍ يې پرانستله چې څو پيسې وگټي او سپما کړي. کله چې دې زور شي نو د يوې مياشتې لپاره به افريقه ته ولاړ شي. دې به چرې احساس نه کوي "چې خلک د خپل خوب دريښتيا کولو صلاحيت هم لري

سړي د کتاب پاڼې اړولې او يو متن يې ورته ولوستلو. ده ته دا کار مداخلت ښکاره شو او پوښتنه يې وکړه "ته دا ولې ما ته ښايي؟ سړي وويل، "ځکه چې زه غواړم ته پخپل قسمت ځان پوهه کړي. که غواړي چې د خزاني په اړه درته څه ووايم نو سبا په دې وخت راته د خپلې رمې لسمه برخه راکړه." بيا دا سړي د بازار په يو گوټ پير ورک شو شپون بيا د کتاب په ولوستلو بوخت شو خو اوس يې فکر بل ځاي و. دې نانواي ته ولاړو او يوه ډوډۍ يې ترې واخسته. د ډوډۍ په خوړلو دې ښار کې وگرځېدو او هغې ودانۍ ته ورسېدو چې په يوې کړکۍ کې خلکو افريقه ته د تلو لپاره ټکټونه اخستل. دې څه وخت هلته ولاړ و او سوچ يې کوو چې که يوه پسه خرڅه کړي نو افريقه ته تلې شي. بيا د خپلو پسونو ته د تلولپاره په لاره روان شو. کله چې دې د ښار د لرغونې ماڼۍ څنگ نه تېرېدو نو د ډبرو جوړ په هغو پونيو وختلو چې بره دېوال ته تللي وې يو چا ورته وېلي و چې له دې پونيو د سمندر نه وراخوا د افريقه زمکه ښکارېده. دا يې هم اورېدلي و چې يو وخت عرب قبایلو ټوله هسپانيه نيولې وه. بره له ديوال هغه ټول ښار ليدې شو. هغه وخت باد دده په مخ ولگېدو. دې باد ته به خلکو "ليوانتر" ويل چې د شمالي افريقه مسلمانان ورسره راغلي و. "هغه چرت وهلو چې د پسونو سره پاتې شي او که خزاني پسې ولاړ شي. يو هغه څه و چې دې ورسره اشنا و، د بل ارمان يې لرلو. بيا ځان ته يې وويل، "ما خپل مور پلار پرېښودل او هغوي به "اوس عادت شوي وي، زما پسونه به هم بې له ما عادت شي

په بله ورځ ده شپږ پسونه له ځانه سره کړل او هم هغه دکان ته ولاړو چې مخې ته یې د سپین ږيري سره لیدل. هغه ته یې وویل، "زه حیران یم چې زما ملگري رانه ټول پسونه وپلورل او ویل یې چې د ده رمه ساتل خوښېده." سپین ږيري وویل، "هم دغسې کېږي، دې ته د حمایت اصول واي چې یو ځواک درته د بریالیتوب لاره هواروي." بیا هغه د پسونو معاینه وکړه. یوه پسه پکې گوډه وه خو هلک ورته وویل چې دا د دې عیب نه دی ځکه دا په ټوله رمه کې هوښیاره وه او ډېره وړۍ به یې ورکوله.

سړي د خزانې په اړه ورته وویل چې دا د مصر د اهرامونو سره نږدې ده او د دې په لټون په هر یو شگون ځان خبروي. داسې شگون په لاره به درته ښکاره کیږي. په دې وخت کې یوه لولکۍ (پرپرکې یا بورا) د دوي ترمنځ په الوت شوه. ده ته د خپل نیکه خبره را په زړه شوه چې کله یو پتنگ، پرپرکې یا چرچرۍ ستاسو په منځ کې راشي نو دا ښه شگون وي. سپین ږيري وویل، "ستا نیکه ریښتیا ویلي دي، دا ښه شگون وي" شپون حېرانه شو چې هغه څنگه د ده د زړه په خبره پوهه شو؟

سپین ږيري خپله قبا ورته پرانسته نو دې لا نور حیرانه شو. د ده په سینه د سرو زرو یوه تخته ځوړنده وه چې ورباندې په الماسو ډبرو څه لیکلي و. هم د دې تختې ځلا هغه پرون لیدلې وه. هغه سړي په تخته کې لگېدلي دوه کاني رابیل کړل چې یوسپین او بل تور و. "دا ډبرې" یوریم او تهومیم نومېږي. توره ډبره د "مثبت" یا د "هو" مانا ورکوي او سپینه د منفي یا د "نه" کله چې ته په شگون پوهه نشي نو دا ډبرې به درسره مرسته وکړي. خو یاد لره چې خپلې فېصلې به پخپله کوي.

شپون هغه ډبرې خپلې کسورې کې کېښودې نو سړي ورته وویل، "دا مه هېږوه چې د هرې پېښې سره به ته یو وار مخ کېږي. او د دې مانا به دا وي چې نور به هغسې نه کېږي. د شگون ژبه یاد ووساته او تر ټولو مهمه دا چې تر وروستۍ نتیجې خپل برخلیک مه هڅوه." یوه کیسه یې ورته وکړه چې د خزانې لټون سره سره د خدای پاک د ښکلي نړۍ نندارې دي. هم وکړي.

شپون چې د افریقه بندري ښار طنجه (طنجیر) ته ورسېدو نو هلته په یوې شراب خانې کې کېناستو او خلکو ته ځیر شو. سړو چلمونه څکول، ښځې په ډلو کې گړځېدې خو مخونه یې پټ و، په مینارونو کې ازانونه و او خلکو په گډه پر زمکه سجدې لگولې. ده ته دا هر څه عجیبه ښکارېدل خو

په دې خفه و چې په عربي ژبې نه پوهېدو. چرت يې وهلو چې د دې ژبې نه پوهېدل به تر مصر د ده سفر اوږد کړي. د پسونو په خرڅولو د ده کسوره اوس د پيسو ډکه وه او زړه يې جوړ و چې دې به چرې يواځې نه وي. کله چې دې د پسونو سره گرځېدو نو د زمکې او د اسمان په مشاهده او د لارې د موندلو هنر يې زده کړې و. په دې خبرو چې د مارغه شته والې بناي چې په هغه زمکه به مار وي او چرته چې بوټي وي نو اوبه ورسره نږدې وي. ده له پسونو ډېر څه زده کړي و. د ترڅو چاپو نه يې گوټ وکړو نو يو چا ترې په هسپانوي ژبې پوښتنه وکړه، "ته څوک يې؟" دې ارامه شو او هغه عرب ته يې وکتل چې ږيره يې خرېلې او دريشي يې کړې وه. دې د هغه ښار اوسېدونکي ښکاريډو.

سړی ورسره کښېناستو نو چاي يې راوغوښتي او خبرې پېيل کړې. د شپون نيت و چې ده ته د خزاني په اړه وواي خو بيا يې ژبه ونيوله چې هسې نه دې هم رانه لسمه برخه پکې وغواړي. ورته يې وويل چې دې د مصر اهرام ليدل غواړي. عرب ترې پوښتنه وکړه چې "د هغې لپاره خو" ډېرې پيسې پکارې دي، ته دومره سرمايه لري؟ شپون ته دا پوښتنه عجيبه ښکارېده خو بيا يې د سپين ږيري خبره راياده شوه چې "کله ته په ريښتيا يو څه غواړي نو د نړۍ هر شي د دې په تر لاسه کولو کې درسره مرسته کوي." ده د واسکت نه د پيسو کسوره راوويستله او هغه سړي ته يې ښکاره کړه. هغه وخت د شراب خانې خاوند د دوي خبرې په غور اورېدې. د پيسو د کسورې په ليدو دې د دوي ميز ته راغلو او د هغه بل سړي سره يې په عربي ژبې خبرې وکړې. دې يو څه په قهرو. هغه کس ورته وويل، "دې غواړي چې مونږ له دې ځايه ووځو" شپون د مشروباتو د پيسو ورکولو هڅه وکړه نو د شراب خانې خاوند دې له مټو ونيولو او په قهر يې ورته څه وويل. شپون له ده لوړ دنگ و او کولې يې شول چې ورسره پرزوني وکړي خو دې هلته مسافر و. بل کس هغه يوې خوا ته ورټېله کړو او شپون يې له هغه ځايه راويستلو. بيا يې وويل، "دې ستا پيسو ته غل دي، طنجه د نورو افريقاي ملکونو په څېر نه دي. د دې خپل غله اوډاکوان دي. سبا به قاهرې ته روان شو خو زه به دوه اوبښان واخلم او د دې لپاره مې پيسې پکارې دي" شپون ورته د پيسو کسوره ورکړه او دوي د ښار په کوڅو کې روان شول. يو لوی ميدان

کې رنگا رنگ شيان په هټيو کې پلورل کيده. شپون ننداره هم کوله او په هغه سړي يې نظر ساتلې و. يو وخت يې په زړه کې وگرځېدل چې د پېسو کسوره ترې بيرته واخلي خو بيا يې چرت ووهلو چې دا د ملگرتيا اصول نه وي. دواړه روان و او کله کله به د خلکو په گڼه کې هغه کس وړاندې يا وروسته شو. يوې هټۍ کې شپون يوه ښکلې توره وليده او ورته ودرېدو. مخ يې واړوو چې ملگري ته وواي چې د هغې بيه ورته معلوم کړي خو هغه ورک و.

ده څو شېبې اخوا ديخوا وکتل خو داسې يې څرگنده نکره چې دې وارخطا و. د خلکو گڼه دومره وه چې ځان ته يې وويل، هم دلته به وي. ډېر وخت چې هغه ښکاره نشو نو دې په هم هغه ځای کېناستو. وخت نور هم تېر شو، ازان ووشو او خلکو لمونځ وکړو. بيا هر چا خپله هټۍ وتړله او بازار خالي شو. شپون هم هلته ناست و چې لمر په ډوبېدو شو. ده چرت ووهلو چې نن د لمر خاته پر وخت دې د يو بل ملک اوسېدونکې و، د ده شپېته پسونه و، د تجار لور سره د ليدو ارمانې و. اوس د ورځې په پای کې دې په داسې ملک کې مسافر ناست و چې په ژبه يې نه پوهېدو او يوه پېسه يې هم نه لرله.

بازار تش و او شپون په ميدان کې يواځې ناست و. ځان ته يې زړه بد شو او له سترگو يې اوبښکې توې شوې. ده چرې د خپلو پسونو مخ ته هم نه و ژرلي او اوس خجالت، خداي ته يې ژړل چې ورسره يې ښه چلند نه وکړې. بيا يې سوچ وکړو، هغه څوک چې په خوبونو باور کوي، خداي هم ورسره دا سلوک کوي. ده خپله کسوره پرانسته چې که پکې د بېړۍ د خوارو نه پاتې ډوډۍ يوه ټوټه پرته وي خو هلته د ده واسکت، کتاب او د سپين بريري له خوا دوه ډبرې ايښې وې.

د ډبرو په ليدو د ده زړه ډاډه شو. که دا خرڅ کړي نو د بيرته تلو ټکټ يې پرې اخستې شو خو اوس به بېدار ووسي. ډبرې يې په جيب کې کېښودې او چرت کې شو. د شراب خانې خاوند ورته په عربي کې خبردارې ورکړو چې هغه سړي غل و. ده په جيب کې په ډبرو لاس ووهلو داسې لکه چې دا يوه خزانه وه. د سپين بريري خبرې يې را په زړه شوې چې يوريم او تهوميم نومي ډبرې به درته د شگون په پوهنه کې مرسته وکړي.

ده هغه ډبرې له جيبه راوويستي او بيا يې په كسوره كې واچولې. هغه وخت يې فكر وكړو چې د سپين ږيري خبره ازمويل پكار دي. كسوره كې يې د يوې ډبرې د نيولو هڅه وكړه خو په دې هڅه ډبرې په كسورې كې يوې سوري نه بهر وغورځېدې. تر هغې دې خبر نه و چې د ده كسوره سوري شوې وه. دې په زمكه ټيټ شو او دواړه ډبرې يې راواخستې. د ده زړه اوس خوشاله و چې سپين ږيري ورسره و او د ډبرو په غورځېدو ده ته يو توري راياد شو.

شپون د چا په غږ راويښ شو او وې ليدل چې دې د بازار په منځ كې ویده و. سترگې يې وغړولې او د عادت له مخې يې د خپلو پسونو لټه وكړه. خوشاله شو چې د خپلې رمې نه بې غمه و، يوه ازادي يې احساس كړه چې دې اوس هر چرته تلې شو. راپاسېدو او ورو ورو روان شو. په يو ځاي كې د خوارو پلورونكي خپله هټۍ د يو لرگين څپر لاندې جوړوله. هټۍ وال خوشاله په كار لگيا و. شپون د ده سره د څپر په اوږدولو كې لاس وكړو او چې دا تيار شو نو هټۍ وال ورته د ورځې لپاره جوړېدونكي خوارو لومړۍ ټوټه وركړه. شپون ترې مننه وكړه او د خوارو په خوړلو وړاندې ولاړو. هلته نور هټۍ وال هم په كار اخته و او يو يې په هسپانوي او بل يې په عربي ژبه خبرو وليدل. داسې ښكارېده چې هغوي د يو بل په ژبه پوهېدل. په دې څو شېبو كې هغه دا زده كړي و چې د خبرو لپاره د ژبې پوهنه ضرور نه وه. دې د طنجه په كوڅو كې روان و او د سپين ږيري خبره يې يادوله چې هر څه يو څېر وي.

د دې ښار په يوې غونډۍ د بلورو پلورونكي تجار سهار راويښ شو او د هره ورځ په څېر يې ځان نارامه احساس كړو. ده د تېرو دېرشو كالو نه په دې غونډۍ د بلورو توکي پلورل. خو اوس يې مشتريان كم شوي و. د ده بل كسب نه و زده، بس هم دغه بلور يې ژوند و. يو وخت به ورته د اروپا خلك راتلل او د بلورو توکي به يې اخيستل، گټه يې ډېره وه خو اوس يو بل ښار "سيوتا" كې لوي بازار جوړ و او سپلانيانو به خپله سودا هلته كوله.

په دې غونډۍ د ډېرو خلكو كاربار ته زيان ورسېدو او هټۍ يې تړلې، نورو ځايونو ته تللي و. خو د بلورو د تجار لپاره بله لاره نه وه. كله كله به يو چا د ده په هټۍ كې سر ښكاره كړو او يو نيم شي به يې ترې واخستو. نن هم هغسې ورځ وه. له سهاره دې اوزگار ناست و. خو د

غرمي له ډوډۍ لږ وړاندې يو ځوان د ده دکان مخ ته ودرېدو. د ده جامې سمې وې خو هټۍ وال پوه شو چې هغه پېسې نه لرلې. دې د ډوډۍ لپاره تلو خو اوس وځنډيدو تر څو هغه ځوان ولاړ شي. د هټۍ د پاسه په يو بورډ ليکلي و چې دلته په ډېرو ژبو خبرې کيږي. هغه ځوان وردننه شو او هټۍ وال ته يې وويل، "که ستا خوښه وي نو زه به په شيشو کې اېښې د بلورو لوبې درته پاک کړم، په دې حال خو هيڅوک به درنه وانخلي." هغه د هټۍ وال د ځواب انتظار ونکړو او وې ويل، "د دې کار په بدل کې راته يو څه ډوډۍ راکړه." هټۍ وال تر هغې ورته هو يا نا نه وو ويلي.

شپون سره نور څه نه و او په دې ښار کې ورته خپل واسکت بېکاره ښکارېدو. دا يې راواخستو او د بلورو لوبې او زينتي توکي يې پرې پاک صفا کړل. دې نيم ساعت په دې کار بوخت و او په دې وخت کې دوه مشتريان راغلل او سودا يې وکړه. کله چې ده کار خلاص کړو نو هټۍ وال په دروازه يو بورډ وځړوو او دې يې ځان سره نږدې ريستوران ته بوتلو. دوي په ميز کېناستل، نو تجار وويل، "تا ته د صفاي اړتيا نه وه. په قران کې امر شوی دې چې اوږې کس ته ډوډۍ ورکړئ." شپون پوښتنه وکړه، "نو بيا ولې دې رانه کار واخستو؟" هټۍ وال وويل، "ځکه چې په بلورو ډېره خاوره پرته وه او مونږ دواړو ته پکار وه چې د خپل ذهن نه "منفي خيالونو خاوره مو ليرې کړي وې".

له ډوډۍ وروسته هټۍ وال ورته وويل، "زه غواړم چې ته زما په هټۍ کې کار وکړې، ځکه ته چې هلته وې نو دوه مشتريان راغلل او دا يو ښه شگون و." شپون ورته غاړه کېښوه، "زه پاتې ټوله ورځ به درسره کارو کړم، ټول دکان به درته پاک کړم. په بدل کې مې څو پېسې پکاري دي چې سبا مصر ته روان شم." هټۍ وال وخنډل، "که ته ټول کال هم زما په دکان کې کار وکړې او گټه مو هم وکړه نو ته به دومره پېسې ونلري چې مصر ته پرې ولاړ شي. ته خبر يې چې د دې سيمې او د مصر تر "منځ يوه لويه صحرا ده".

دوي دواړه ډېر وخت خاموشه ناست و او شپون غوښتل چې دې مړ شي نو ښه به وي. هټۍ وال هغه خوشالي چې ټوله ورځ د ده په څېره ليدلې وه اوس نه لیده. ورته يې وويل، "زويه، زه به دومره پېسې درکړم چې بيرته

خپل ملک ته پرې ولاړ شي. " شپون پاسېدو، خپله کسوره يې پر غاړه کړه "او وي ويل، " زه به درسره کار کووم، چې يو څو پسونه پرې واخلم شپون تر يوې مياشتې د بلورو د تجار سره کار وکړو او اندازه يې وشوه چې دا د ده د خوښې کار نه و. تجار ټوله ورځ به ورته کتل او وېنا به يې کوله چې څه شي مات نکړي. خو ده کار جاري وساتلو او د هتې وال سختې خبرې يې هم په صبر زغملې. ده چې هر شي وپلورلو نو گټه به يې د شپون سره شريکه کړه. ده اوس څو روپۍ سپما کړې وې او حساب يې وکړو چې که همدغسې کار کېدو نو په کال کې به د دې جوگه شي چې څو پسونه واخلي.

يوه ورځ يې هتې وال ته وويل، " زه غواړم چې د زينتي شيانو لپاره د شيشې يوه المارۍ جوړه کړم. دا به له هتې بهر کېدو چې د غره ډډې نه تېرېدونکي سيلانيان يې وويني. تجار وويل، " ما چرې هم داسې المارۍ نه ده جوړه کړې او که بهر مو کېښوده نو خلک به ورسره ټکر وکړي او هر څه به مات شي " شپون وويل، " زه چې کله د رمې سره په بېديا گرځېدم نو هلته پسونو ته د مار د چيچلو خطر و خو ما به بيا هم رمه بېوله.

تجار يو مشتري ته پام وکړو چې درې لوبښي يې ترې واخستل. د ده کاربار اوس د پخوا په شان روان شوې و او نه يې غوښتل چې اضافه څه وکړي. د شپون نه يې پوښتنه وکړه، " ته د مصر اهرام ته ولې تلل غواړې؟ " ده اوس د خزانې د خبرې نه ډډه کوله نو ورته يې وويل، " ما د دوي په اړه ډېر څه اورېدلي دي. " هتې وال وويل، " اهرام د تيرو ډېرۍ دي، ته د خپل کور په انگن کې هم داسې ډېرۍ جوړولې شي " شپون ورته "وويل، " تا چرې د اوږد سفر خوبونه نه دي ليدلي؟

څو ورځې وروسته هلک بيا د المارۍ خبره ورياده کړه نو هتې وال په قهر شو چې ولې د لوبښو نندارتون جوړول غواړي. شپون وويل، " زه خپلو پسونو ته تلل غواړم، اوس چې قسمت مو ښه دي نو له دې بايد گټه واخلو. " هتې وال وويل، " د مسلمان په حيث زه پينځه فرايض لرم، يوه د خداي په وحدانيت باور، بل پينځه وخته لمونځ، دريم په رمضان کې روژې او څلورم د خپل مال نه بې وزلو ته ورکړه. پينځم حج دي.

هغه بله ورځ تا ويلي و چې زه دسياحت خوبونه وينم نو زما خوبونه د مکې معظمي د زيارت په اړه وي، هغه ستا د اهرامونو نه هم ليرې دي. " شپون ورته وويل، " نو ته ولې خپل خوب نه ريښتيا کوي؟

ده وويل، "زه پوهيږم چې له ما بې وزله خلک هم حج ته ځي. زه هر کال زر واري د حج خوبونه وينم. له دې صحرا تېرېږم. مکه زما منزل دي خو زه ورته تلل نه غواړم ځکه وېرېږم چې حج مې وکړو نو زما د ژوند جواز به ختم شي. بيا به کوم خوب وينم؟ په دې لاره ډېرې قافلي د حج لپاره ځي او ما سوچ کوو چې دومره پيسې سپما شوي نو ولاړ به شم. خو حج زما منزل دي او څوک چې منزل ته ورسيري نو بيا نور خوبونه " نشي ليدې. ما ته د حج خوبونه خوند راکوي

په هغه ورځ ده شپون ته د الماري جوړولو او د بهر اېښودو اجازه ورکړه. بيا دوه مياشتې تېرې شوې او د نندارتون له کبله ډېر مشتريان دکان ته راغلل. گټه ډېره شوه او شپون حساب وکړو چې د کال تر پاي به دې نور پسونه هم واخلې او يو عرب تجار سره تجارت پېل کړي. ده اوس عربي ژبه هم زده کړې وه. هغه دوه ډېرې يوريم او تهوميم چې وروستي ځل يې په بازار کې ليدلې وې بيا يې نه وې ليدلې. د ده لپاره مصر اوس هم هغه هومره ليرې و څومره چې د تجار لپاره مکه معظمه خو ده نوي شيان زده کړي و.

يوه غرمه يې وليدل چې يو سېل گر په غونډۍ د ختلو نه وروسته په قهر زوره زوره لگيا و چې هلته د مشروب يوه هټۍ هم نه وه. شپون هټۍ وال ته وويل، " رايحه هغو خلکو ته چاي ورکړو چې په غونډۍ خېژي" ده وويل، " شاوخوا ډېرې قهوه خانې دي" شپون وويل، " که مونږ ورته د بلورو په گلاسونو کې چاي ورکړو نو دوي به رانه لوبني هم اخلي" د هټۍ وال دا خبره خوښه نه وه او شپون ته يې وويل، " بيا به نور خلک هم دا کار پېل کړي او زه به ترې وروسته پاته شم" خو د ورځې په پاي کې يې ورته د چايو د خرڅولو اجازه ورکړه.

د غونډۍ په سر چې سېلانيان راوختل نو مخامخ ورته د بلورو يو دکان کې د چايو څښلو ځاي ښکاره شو. چاي په ښکليو گيلاسونو کې چې وڅښل شي نو خوند يې ډېر وي. هر څوک د چايو نه وروسته هم هغسې گيلاسونه د کور لپاره غواړي. په لږو ورځو کې د دې هټۍ شهرت هرځاي ته ورسېدو. سيلانيانو به نورو ته هم د دې هټۍ درک ورکوو اوځيني

سیلانیان به د هتۍ لیدو لپاره ورتلل. بیا نورو تجارانو هم ژر ژر داسې هتۍ پرانستې چې پکې د زینتي توکو سره چاې یې هم پلورل. خو د بلورو د هتۍ ځانگړتیا دا وه چې د غونډۍ په سر جوړه وه او هلته بله داسې هتۍ نه وه. مشتریان دومره ډېر شول چې هتۍ وال دوه نور ملازمان د کار لپاره وساتل او اوس د بلورو سره سره ده د چایو کاروبار هم پېل کړو.

شپون د لمر خاته نه وړاندې راوینښ شو او خپل عربي لباس یې واغوستو. په افریقه کې اوس د ده یوولس میاشتې او نهه ورځې شوې وې. خپلۍ یې په پښو کړې او په پوښو ښکته شو. ټول ښار تر اوسه ویده و. ده د بلورو په گیلان کې د چایو سره د ډوډۍ یوه ټوټه وخوړه، د دکان نه بهر پیتاوي ته کښاستو او چیلیم یې څکول. د ده د روپیو کسوره اوس ډکه وه چې یو سل او شل پسونه اود بیرته تلو ټکټ یې پرې اخستې شول. ده له افریقه د شیانو د تجارت جواز هم تر لاسه کولې شو.

هتۍ وال چې راوینښ شو نو دواړو چاې وڅښلې او شپون ورته وویل، زه نن بیرته وطن ته ځم، غواړم چې څو پسونه واخلم او پخواني کارپېل کړم. ته هم دومره پېسې لري چې مکې معظمې ته ولاړ شي. هتۍ وال شیبه غلې و، نورې چاې یې په گیلان کې واړولې او شپون ته یې وویل، "تا زما په هتۍ کې یو نوې روح پوه کړه او زه په تا ویاړم. خو ته پوهېږي چې زه مکې ته نه ځم او ته هم بیرته د شپونو ژوند ته نه ځي. شپون خپلې کوټې ته ولاړو او جامې کالې یې راټول کړل نو درې بوجۍ ترې ډکې شوې. ده اخوا دېخوا وکتل نو د شپونو کسوره یې ولیده چې له ډېرې مودې یې نه وه لیدلې. ده ترې خپل واسکت راووېستلو چې یو چا ته به یې ورکړي نو له دې دوه ډېرې راولوېږي. یوریم او تهومیم

ده ته سپین ږیرې را په زړه شو. ځان ته حیرانه و چې دومره موده یې د هغه خیال هم نه وکړې. داسې احساس یې وکړو چې اوس دې ورته نږدې و. ده خپله کسوره راواخسته او نور شیان یې پکې وړ ومنډل. ښکته

ولاړو نو هتۍ وال د دوو سېلانیانو سره په خبرو بوخت و چې په هتۍ کې یې چاې څښلې. د هغه موسکا ورته د خواړو خرڅوونکي د موسکا په څیر ښکاره شوه. داسې موسکا د هغه سپین ږیرې په مخ هم وه چې دوه ډېرې یې ورته ورکړې وې. ده د هتۍ وال سره په مخه ښه ونکړل ځکه د نورو

خلکو په مخکې يې ژړا خفگان نه خوښېدل. کسوره يې په اوږه واچوله او مخ په ښکته روان شو. ده اوس خپلې فېصلې پخپله کولې شوې. په هغه ودانۍ کې ناست انگرېز د يو کيميا گر په لټون سفر ته راوتلې و. ده د خپل پلار ټوله شته مني د کيميا گري د فن په زدکړه خرڅ کړې و او اوس يې په يو کتاب کې ولوستي و چې يو عرب په دې کې بريالې شوې و چې سره زر جوړ کړي. هغه اروپايي ملکونو ته هم تللي و او داسې ويل کيده چې عجيبه ځواک يې لرلو او عمر يې دوه سوه کاله و. ده هر فلز په سرو زرو بدلولې شو او د الفيوم په نخلستان کې اوسېدو. د دې ودانۍ نه بهر د انگرېز لپاره د يوې قافلې تابيا کيده.

دنده د څارو د مردارۍ او د خولو بوي خپور و. خوانگرېز دا هر څه زغملي و او د مهمو کتابونو په مطالعه يې ځان بوخت کړې و. يو ځوان عرب هم د خپل دروند پېټي سره هلته تم و او له اروپايي يې پوښتنه وکړه چې دې چرته روان و. انگرېز ورسره په سمه خله خبرې ونکړې. ده وليدل چې عرب د هسپانوي ژبې يو کتاب را وويستو او په ولوستلو بوخت شو. انگرېز چې وليدل نو فکر يې وکړو، دا ښه خبره ده چې زه هم په هسپانوي پوهېږم، که دې هم الفيوم ته روان دې نو په لاره ورسره خبرې کولې شم. هغه ځوان چې پخوا شپون و، د تېرو دوو کالو نه هم هغه کتاب ولوستلو چې په سر کې يې د جنازې خبره ليکلې وه. تر اوسه يې څو پاڼې ولوستي وې. ځان سره يې وويل، ما د بلورو تجارت د پرېښودو په اړه سوچ نه و کړې خو اوس د خزانې په لټون راوتلې يم. دا انگرېز راسره سمې خبرې نه کوي، که نه ملگرتيا به يې کړې وې. ده کتاب بند کړو ځکه نه يې غوښتل چې د انگرېز پيښې وکړي. ده د خپلې کسورې نه دوه ډبرې راوويستي او په لاسونو کې يې واړول.

انگرېز وويل، "يوريم او تهوميم" ځوان هغه ډبرې ژر پخپلې کسورې کې کيښودې او وې ويل، "دا د پلورلو لپاره نه دي" انگرېز ځواب ورکړو، "دا دومره مهم هم نه دي، د بلورو په تيريو کې وي. د بلورو تيرې په زرگونو او په لکونو په شمير موندل کيږي. زه خبر نه ووم چې دا ډبرې په دې سيمه کې هم وي." بيا يې خپل جيب نه هم هغسې تيرې راوويستلې. "دا ډبرې سپېڅلې گڼل کيږي او مسيحي پادريان يې د سرو زرو په تختو کې لگوي او په غاړه يې اچولي وي.

ځوان خوشاله شو، "ته په شگون باور لري؟" انگرېز وويل، "په ژوند کې هر څه شگون وي" د دوي خبرې د يو چاغ عرب په راتگ پاې ته ورسيدې چې دوي ته يې د الفيوم د قافلي د تگ خبر ورکړو. ځوان وويل، "زه خو مصر ته روان يم" عرب وويل، "الفيوم په مصر کې دې، ته څنگه عرب يې؟ هغه سړي ولاړو نو انگرېز ترې پوښتنه وکړه، "ته هم د کيميا گر سره ليدو ته روان يې؟" ځوان وويل، "زه د يوې خزاني په لټون يم" خو ژر پخپلې خبرې پښيमानه شو. انگرېز د ده خبرې ته څه پام ونکړو "او وي ويل، "زه هم په يو لحاظ دا کار کووم بهر د قافلي د تگ لپاره اوبنانو ته پري اچول شوي و. يورپره ور چې "سترگي يې تورې وې، دوي ته وويل، "زه د کاروان سالار يم په دې قافله کې د سفر لپاره دوه سوه سړي، ښځې او ماشومان راټول و، څلورسوه اوبنان، اسونه، نورڅاروي او مارغان هم و. ډېرو سړو سره تورې او ټوپکې وې او دومره شور و چې سالار به خپله خبره څو واري تکرار کړه. بيا د خوندي توب لپاره په زوره دعاگانې وشوې او د نغاري په يو درز سپاره روان شول. هغه ځوان او انگرېز پخپلو اوبنانو کېناستل. دانگرېز په اوبن د کتابونو ډک صندوقونه هم بارو. کاروان ختيځ لوري ته روان و. هر سهار به يې سفرپېل کړو. د غرمې به پړاو و او ماڅيگر به بيا روان شو.

هغه ځوان اوس په صحرا کې نويو شيانو ته کتل او يا به په کتاب بوخت و. يو ساربان ورته وويل، "زه څو واري د دې شگلنو زمکو نه تېر شوي يم. صحرا دومره لوي وي چې انسان ته پکې ځان ډېرکوچني ښکاري." ځوان غلي و او هم هغه هوا يې احساسولې شوه چې د تعريفه د کلا په سر يې احساس کړې وه. ده د خپلو پسونو او د تجار د لور په اړه چرت وهلو چې په څه حال به وي. اوس د کاروان سفر د ده مکتب و ځکه په صحرا کې يواځې شگه نه وه، کله کله ډبريني غونډۍ هم ښکارېدې.

يو وخت د کاروان مخ ته لويه غونډۍ راغله نو دوي ترې تاو شول او په مخ ولاړل. د څاروو پښې به په شگه ارام وې او دوي به د تگ پر وخت هڅه کوله چې په ډبرو پښې کې نه ږدي. کله کله په اوچې مالگې پوښلي جهيل به ښکاره شو نو د څاروو گامونه به گرندي شول. ساربان او نورکسان به له اوبنانو او اسونو ښکته شول چې دوي له هغه ځاي ژر ولاړ شي. کله چې سهار به يو ستوري وليدل شو نو پوهېدل چې دوي د اوبو او د

کجوري ونو ته نږدې دي. ځوان اوس خپل اوبښ په ښه توگه روانولي شو. او ده سره يې ملگرتيا شوې وه.

کله به په لاره د يو بل کاروان سره مخ شول. هغه وخت دوي به يو بل ته داسې شيان ورکول چې دوي سره اضافه و يا نه به و. کله کله به په تورو جامو کې مخ پټ کسان په اوبښانو يا اسونو سپاره راڅرگند شول او د کاروان سره به يې مزل کوو بيا به يې درک نه و. دا هغه بدوان و چې د کاروان ساتنه يې کوله. په صحرا کې هم غله او وحشي قبايل اوسېدل. د شپې به ساړه و او دوي به د اور چاپېره ناست و.

يوه شپه څاروان خلکو ته وويل چې په قبايلو کې د جنگ اواز ده. انگرېز پوښتنه وکړه، "ايا مونږ په خطر کې يو؟" څاروان وويل، "څوک چې يو واري صحرا کې داخل شي نو بيرته نشي تلې" ځوان هغه انگرېز ته ډاډ ورکړو چې مونږ که هر څومره اخوا دېخوا ولاړ شو او لاره ورکه کړو، اخر خپل منزل ته رسېږو" يوه شپه دوي دواړو له خوب نه ورتلو او د پړاو چاپېره يې قدم وهلو. ځوان هغه ته د خپل ژوند کيسه وکړه. انگرېز ورته د کيميا او د فلز معلومات ورکړل. ده ترې کتابونه وغوښتل او څو ورځې دا يې ولوستل. بيا يې بيرته ورکړل. انگرېز ترې وپوښتل، "څه دي "ترې زده کړل؟" ځوان وويل، "دا ټول معلومات ډېر ساده دي

د الفيوم نخلستان ته په رسېدو ځوان حېرانه پاتې شو. دا ځاي د هسپانيې د يو ښار نه هم لوي و. ټول ځاي د کجورو په ونو پټ و چې شمېره يې پنځوس زره وه، پکې درې سوه کوهيان و او منځ کې بې شمېره خېمې ټک وهلې وې. انگرېز وويل، دا خو د الف ليلا د داستان په څېر ځاي دي، دلته قبايل به راباندې حمله خو ونکړي؟" څاروان وويل، نخلستان د تل لپاره د امن ځاي وي دلته زيات تر ښځې او ماشومان اوسېږي، د قبايلو جنگونه په صحرا کې کېږي. نخلستان د پناه ځاي وي" د جنگ د خطر له کبله د دې قافلي خلکو ته د استوگنې لپاره ښه ځاي ورکړې شو. ټولو ته اعلان ووشو چې خپله وسله دې د ساتونکي قبيلې سردار ته وسپاري. په نخلستان کې د پوځي او د جنگيالي لپاره ځاي نه و. ځوان وليدل چې انگرېز يوه طفچه له خلتي راوويستله او سردار ته يې وسپارله.

دوي ستړي و نو په بېلا بېلو خېمو کې ويده شول. د ځوان سره پينځه نور صحراوي ځوانان و چې په بل سهار له خېمې بهر يې ترېنه د ښارونو کيسې اورېدل غوښتي. ده د خپل شپانه توب ژوند کيسه وکړه او د بلورو د هټۍ

خبره يې پېل کړې وه چې انگرېز ورپسې راغلو او وې ويل "زه د ډېر وخت نه د کيميا گر په لټه يم خو پيدا مې نکړو. ته راسره مرسته وکړه" بيا دوي ټوله ورځ گرځيدل خو اخر د يو کوهي سره نږدې کېناستل. ځوان ورته وويل چې چا نه به پوښتنه وکړو خو انگرېز نه غوښتل چې خلک ترې خبر شي. وروسته يې وومل چې ځوان به له چا په عربي پوښتنه وکړي. انگرېز مایوسه شو خو ځوان ورته وويل، "زه هم د کيميا گر په اړه نه ووم خبر، له تا مې واورېدل، ممکن په دې نوم يې څوک نه پېژني" انگرېز وويل، "بڼه نو بيا داسې وکړه چې له دوي پوښتنه وکړه چې دلته د ناروغانو درملنه څوک کوي؟"

ده يوې ميرمنې ته چې له کوهي يې خپل مشک ډکوو پوښتنه وکړه. هغې ورته وويل چې د داسې سړي په اړه يې څه نه دي اوريدلي خبردارې يې ورکړو چې په تور لباس کې ښځې واده وي او پردې سړې دوي سره خبرې نشي کولې او پکار ده چې دې د هغوي د رواياتو درناوې وکړي.

ډېرې ښځې په تورو جامو کې د اوبو لپاره راغلي خو د انگرېز په ټينگار هم ځوان له هغوي سره خبرې ونکړې. يو سړي راغلو نو ده ترې پوښتنه وکړه. هغه وويل، "زمونږ علاج خداي پاک کوي" هم دغسې ډېرو سړو ورته سم ځواب ورنکړو. اخر يوه ځوانه ښځه راغله چې منگې ورسره و او تورې جامې يې نه وې اغوستې. ځوان چې د هغې تورې سترگې وليدې. نويوې بلې نړۍ ته يې کډه وکړه. د مينې او د ښايست نړۍ ته هغه فاطمه نومیده او ددې د پوښتنې په ځواب کې يې وويل، "هغه سړي د نړۍ له هر راز نه خبر دي او د صحرا د جناتو سره هم خبرې کولې شي". بيا يې يو خوا ته اشار وکړه چې دې هلته اوسيدو

په بله ورځ ځوان بيا د هغه کوهي په غاړه ناست و او په دې حېرانه شو چې انگرېز هم هلته و او د صحرا خوا ته ځير و. ده ته يې د کيميا گر سره د ملاقات کيسه وکړه. "ده رانه پوښتنې وکړې چې ما کله د فولاد نه سره زر جوړ کړي و، ورته مې وويل چې هم دغه چل ترې زده کول غواړم. ده راته وويل چې کوشش کوه او همت وکړه. انگرېز ډېر مایوسه و چې زما د ټول سفر پايله دا وه؟

ځوان ورته وويل، بڼه ده نو کوشش کول پکار دي. انگرېز ولاړو نو فاطمه رابنکاره شوه. منگې يې ډک کړو نو ځوان ورته وويل، "زه تا سره واده

کول غواړم." د هغې له لاسه منگې ولوېدو او ټولې اوبه ترې وبهېدې. ورته يې وويل چې دې د خزانې په لټون راوتلې دې او جنگ که هر څو بد شي دې خو د ده لپاره ښه وه چې خپله مينه يې وموندله. فاطمې وويل، "جنگ به يوه ورځ ختم شي." هغې منگې بيا ډک کړو او روانه شوه په راتلونکو څو ورځو کې ځوان به هره ورځ کوهي ته تلو او د فاطمې سره يې خبرې کولې. ده اوس نه غوښتل چې مصر ته ولاړ شي خو هغې ورته وويل چې دی د خپل خوبونه ريښتيا کړي او دا به يې انتظار کوي. انگرېز د خپلې خېمې مخ ته يوه بټۍ جوړه کړې وه چې پکې هر وخت اور بلېدو. په دې اور به يو شفاف مرتبان ايښې و

ځوان به صحرا ته ورتلو او يوه ورځ د کجورو د ونو نه اخوا په شگلنو تيزو کې يې صدف وليدل. ده سوچ کوو دا زمکه به يو وخت د سمندر په تل کې وي. بيا پخپل سر يې د حرکت احساس وکړو نو اسمان ته يې وکتل. هلته دوه باز په الوت و. دې يو څه خوب وړې غونډې شو او وي ليدل چې يو باز په بل حمله وکړه. هم هغه وخت ده پخپل تصور کې يو پوځ وليدو چې د تورو سره په نخلستان کې را دننه شو. دې هيښ شو. غوښتل يې چې دا انځور له ذهن نه وباسي. د سپين ږيري خبره يې په زړه شوه چې شگون ته پام کوه.

دې بېرته د کجورو ونو ته ولاړو او نخلستان ورته خوندي نه ښکارېدو. يوې ونې سره څاروان ناست و چې په ليدو يې ورته وويل، يو پوځ را روان دې، ما د خوب په حالت کې دا پوځ وليدو" ده ورته وويل، صحرا د انسان زړه روښانه کړي، ته بايد د قبيلې سردارانو ته حال وواي" ځوان وويل، دوي به را پورې ملنډې وهي" څاروان وويل، "دوي صحراوي خلک دي او په شگون پوهېږي

د نخلستان په منځ کې ځوان د سپينې خېمې ساتندوي ته ولاړو او وې ويل، "ما په صحرا کې شگون ليدلې دې" ده ورته څه وونه ويل او دننه ولاړو. کله چې را بهر شو نو سپين او طلاي عرب لباس اغوستي يو ځوان ورسره و. ځوان ورته د باز اود پوځ په اړه وويل

په هغه شپه سپينه خېمه کې ډېر خلک راټول و. ځوان چرې د داسې ځاي تصور هم نه وکړې. په فرش قيمتي قالينې غوړيدلې وې او په لاس جوړ د سرو زرو فانوسونه پکې ځوړند و چې شمعي پکې بليدې. د خېمې په بل سر کې سرداران ناست و او شا ته يې د زري کار بالښتونه و. خدمت

گارانو به د مېوې او د چاپو پک طشتونه، چيلمونه ورته کېښودل. هلته اته سرداران ناست و او ځوان ټولو ته وکتل چې مشر به يې څوک وي. هغه د دوي د پوښتنو ځوابونه ورکول او د خپل خوب په اړه يې وويل. ټولو د يو بل سره په داسې عربي خبرې کولې چې دې پرې نه پوهيدو. بيا يو سپين ږيري ورته وموسېدو، "دوه زره کاله پخوا يو کس خوبونه ليدل، هغه خپلو ورونو په کوهي کې واچوو. زمونږ تجارانو دې مصرته يوړواو هلته دې مريې شو. د ده نوم يوسف عليه السلام و. ده د فرعون د خوب تعبير وښودلو. مصري د قحطۍ نه وژغورلو. دې هم له نااشنا وطن هلته ورغلي و او ښاي ستا د عمر و. مونږ د صحرا د رواياتو درناوي کوو او هيڅوک نخلستان کې جنگ نه کوي. مونږ د خپل دښمن سره لوز نامه کړې ده خو سبا به دا فسخ کړو. هيڅوک به په نخلستان کې وسله نه گرځوي خو سبا ټوله ورځ به مونږ د وسلې سره د خپل دښمن څارنه کوو. د دښمن د لسو کسانو په وژنه مونږ تا ته د سرو زرو يوه ټوټه انعام کې درکوو. خو که سبا ماښامه پورې هيڅ ونه شول نو يوه وسله به په تا وکاروو.

ځوان له خپمې راووتلو او د څوارلسمې سپوږمۍ ته يې وکتل. دې پخپلو خبرو پښيमानه نه و. تر اوسه يې ژوند لکه د يو جواړي تېر کړې و. که سبا دې ووژل شو نو مانا يې دا وه چې خداي پاک د ده راتلونکې بدلولو ته تيار نه و. دې د نورو شپانو نه ښه و چې خليج نه پورې راغلو او دومره لويه صحرا يې وليده، فاطمه يې وليده. ناڅاپه دورې باد شوې او د اس د پښو درزا ده ته ډېره نږدې ودرېده.

د ده مخ ته يو ډېر تکړه اس ولاړ و چې ورباندې په تور لباس، تورپټکي، په تور نقاب پټ مخ سړې ناست و. د ده په اوږه يوباز ناست و. ده خپله توره راوويستله چې د سپوږمۍ په رڼا کې وځلېده. وې ويل، "چا د بازونو د پرواز د مشاهدې جرات وکړو؟ د ده غږ ډېر لوړ و او انگازه يې هرې خوا ته خپره شوه. ځوان وويل، "ما دا جرات کړې دي" او د تورې د گوزار خوړلو لپاره يې خپل سر تيت کړو. خو هغه سړي خپله توره ښکته کړه او د دې څوکه د هلک د تندي سره ولگېده. د هغه له تندي د وينې يو څاڅکي پر زمکه پريوتو.

سپوږغلي و خو بيا يې وويل، "تا ولې د مارغانو د پرواز مشاهده وکړه؟" ځوان وويل، "ما هم هغه څه وليدل چې مارغانو راته ښودل، دوي

نخلستان ژغورل غواړي " سړي وويل، " خداي چې څه غواړي، هغه کوي، ته څوک يې چې دا بدلول غواړي؟ " ځوان وويل، " کوم خداي چې پوځونه جوړکړي دي، باز يې هم جوړکړي دي او ما ته يې د باز ژبه رابښودلې ده. " سړي د ده له تندي توره ليرې کړه او وې ويل، " د خپلې وړاند وېښې سره احتياط کوه، کله چې څه وليکل شي نو د هغې د بدلولو لاره نه وي " ځوان وويل، " ما يواځې پوځ وليدو، د جنگ پايله مې نه ده ليدلې " سړي ترې پوښتنه وکړه چې په صحرا کې يې څه کول نو ده ورته د خپل خوب خبره وکړه. هغه خپل اس تاو کړو نو ځوان ورته په چيغه وويل، " ته کوم ځاي اوسېږي؟ " سړي جنوب ته اشاره وکړه نو ځوان پوهه شو چې ده کيميا گر سره يې ملاقات کړې و.

په بل سهار د الفيوم په ونو کې دوه زره وسله وال کسان ځاي پر ځاي و او له غرمې وړاندې په افق پينځه سوه قبايل رابښکاره شول. په ظاهره دوي بې وسلې ښکاري ۳ېدل او د نخلستان په منځ کې لوي سپينې خېمې ته ولاړل. خو د رسېدو سره يې له خپلو تورو جامو ټوپکې او تورې راوويستلې او په تشه خېمه يې يرغل وکړو. د نخلستان سپرو دوي له هرې خوا گيرکړل او په نيم ساعت کې يې ټول ووژل. يوسالار يې پاتې شو او هغه د مشر سردار مخ ته يې يوړو نو ترې پوښتنه وکړه، " تاسو ولې د نخلستان روايت نه سر غږولې و؟ " ده وويل، " زما خلک اوږي تږي او " ستري و، غوښتل مو چې د بل جنگ نه وړاندې دا نخلستان ونيسو.

د يرغل کوونکو سالار د کجورې د يوې ونې سره غرغره کړې شو. مشر هغه ځوان راوبللو او د سرو زرو پنځوس ټوټې يې ورته ورکړې. بيا يې وويل د يوسف عليه السلام په شان ته د مشير په توگه مونږ سره کار کولې " شي

کله چې د ماښام لومړۍ ستورې رابښکاره شو نو ځوان جنوب لوري ته روان شو. هلته يوه خېمه ولاړه وه او ځينو لاروو ورته وويل چې په دې کې پېريان اوسېدل. خو دې د خېمې نه بهر په انتظار شو. کيميا گر په اس رابښکاره شو چې په اوږو يې مړه بازان رااخستي و. د ده په ليدو يې ورته وويل، چې دې بايد هلته نه وي.

دې د اس نه رابښکته شو او ځوان ته يې دننه راتلو اشاره وکړه. هغه خېمه هم د نخلستان د نورو خېمو په څير وه. ځوان اخوا دېخوا وکتل خو هلته نه پاتې وې او نه اوزار. د کتابونو څو ډېرۍ، د ډوډۍ پخولو شيان او يوه

قالينه پر زمکه هواره وه چې مرموز انځورونه پرې جوړ و. کيميا گر ورته وويل، "کېنه، مونږ به يو څه څښو او دا بازان به وړيتوو." ځوان په زړه کې کرل رېبل چې ايا دا هم هغه بازان و چې ده په اسمان کې ليدلي و؟ خو هيڅ يې وونه ويل. اور بل شو او څو شيبې وروسته خېمه د پخلي له خوشبوي ډکه شوه.

ځوان پوښتنه وکړه چې کيميا گر ولې د ده سره ليدل غوښته نو هغه ورته د شگون وويل او دا چې هوا ورته ويلي و چې د خزاني د تر لاسه کولو لاره به ورته ښايي. ځوان وويل، "ما خپله خزانه تر لاسه کړې ده، زه يو اوښ او د سرو زرو پنځوس توتي لرم او پخپل وطن کې به ډېر شته من کس يم" هغه ورته وويل، "دا هر څه خزاني پورې هيڅ اړه نه لري. ته خپل اوښ خرڅ کړه او اس واخله ځکه اوښ په زرگونو ميله سفر کوي او نه ستړي کېږي خو يو واري خپلې گونډې پر زمکه کېږدي او مړ شي. اس داسې نه دي، تا ته د هغه ستړيا ښکاري او هم هغه هومره کار ترې اخلي، کله چې "امري هم ته ترې خبريږي

په بله شپه ځوان په يو اس سپور د کيميا گر خېمې ته راغلو چې د ده په ليدو په يو توپ پخپل اس سپور شو. د ده په اوږه يو باز ناست و، ځوان ته يې وويل "په صحرا کې هرځاي چې دې ژوند ليدلو نو راته وايه، هم هغه خلک خزانه موندلې شي چې په صحرا کې د ژوند ښې ليدې شي". ځوان وړاندې او کيميا گر ورپسې نيم ساعت روان و. يوې تيرې سره د ځوان اس ورو شو نو کيميا گر توپ کرل، د يو ډبرې سره په سوري کې يې لاس دننه کړو او څو شيبې يې د څه شي سره کشمکش و، بيا يې يو تور ښامار له لکۍ نيولي راويستو.

د دې تور ښامار زهر انسان په يوه شيبه کې وژلې شي او ځوان خبر و چې کيميا گر به يې په سوري کې چيچلې وي خو د ده په مخ د تکليف احساس نه و. دې خپل اس ته ولاړو، توره يې راواخسته او د دې په څوکه په شگه يې يوه دايره جوړه کړه. کله چې مار يې په دې دايره کې يې کېښودو نو هغه ارامه شو. ځوان ته يې وويل، "دې مار تا ته په صحرا کې د ژوند شگون ښکاره کړو او زه د دې په لتون ووم.

ځوان اوس نارامه و، "زه په نخلستان کې اوسېدل غواړم، دلته فاطمه ده او زما لپاره د خزاني نه کمه نه ده. که زه پاتې شوم نو څه به وشي؟" کيميا گر ورته وويل، "ته به د نخلستان مشير شي، ډېر مال، پسونه او

اوبسان به ولري، فاطمي سره به واده وکړي او د صحرا د ژوند سره به بلد شي. بل کال تا ته به هغه خزانه را ياده شي. تا ته به هر وخت يو شگون د دې لاره ښايي خو ته به نه ځي. ته به هره شپه اخوا دېخوا گرځي او فاطمه به درته خفه کېږي چې د هغې له کبله تا خپل لتون پرېښودو. بيا ته به خبرېږي چې ستا خزانه ورکه ده. ته به شگون نشي تر لاسه کولي او کله چې قبایلي سرداران دا وويني نو تا به د خپلې عهدې نه وشړي. خو ته به يو لوي تجار يې او هر وخت به دا چرت وهي چې تا ولي د خپل بخت ملگرتيا ونکړه خو بيا به ډېر ناوخته وي "خوان وويل، "زه به سهار تا "سره ځم"

د سپېده چاودې نه دوه ساعته وړاندې ده په خېمه کې يو هلک ته وويل چې دې د فاطمي خېمې ته دې بوځي. په بدل کې يې ورته د سرو زرو يوه ټوټه ورکړه. هلته په رسېدو يې وويل چې فاطمي ته د ده پيغام ورکړي چې دې ورته په انتظار و او يوه بله د سرو ټوټه يې هم ورله ورکړه. دې د فاطمي سره د کجورو ونو ته ولاړو. دا د نخلستان د اصولو سرغړونه وه خو ځوان اوس دومره پرواه نه ساتله. فاطمي ته يې وويل چې دې مصر ته روان و خو بيرته به راشي ځکه ده ورسره مينه لرله. هغې ورته وويل چې دا به يې لاره څاري، د صحرا ښځې تل په انتظار وي

کيميا گر هغه ځوان ته په لاره وويل، "څه چې دې شا ته پرېښي وي د هغې په اړه سوچ مه کوه." ده خپل باز د ښکار لپاره واستولو چې پخپلو پنجو کې به يې سويه او مارغان راوړل. دا به يې د ډوډۍ لپاره په اور وريټول. په اوومه ورځ دوي د شپې پړاو وکړو نو کيميا گر ورته خپله د اوبو بټکه ورکړه، "ته د خپل سفر په وروستي پړاو کې يې." ځوان وويل، "تا راته يوه خبره هم را ونه ښودله، تا ته ولي کيميا گر واي؟" هغه وويل چې دا علم يې د خپل پلار نيکه نه زده کړي و خو ده سره زر نه جوړول. د کاینات د تخليق په راز ځان خبر کړه او د دې لپاره د خپل د زړه غږ واوره. راتلونکي دوه ورځې دوي په خاموشي له صحرا تېرېدل ځکه په دې سيمه کې خونړي جنگونه روان و. کله کله به يې په افق وسله وال کسان وليدل او د ځوان په زړه کې به وېره پيدا شوه خو کيميا گر ورته ويلي و چې د خپل زړه پوهه لوي کار و

په بله ورځ د قبایلو درې کسان په دوي ورپېښ شول، وي نيول او پوښتنه يې ترې وکړه چې هلته يې څه کول. کيميا گر وويل، "زه د خپل باز سره

بنکار ته راوتلې يم. " دوي له اسونو رابنکته او تالاشي کړل. د خوان نه يې پوښتنه وکړه، چې ولې دومره سره زر ورسره و. ده وويل چې د مصر اهرامونو ته روان و او دا يې د لارې خرڅ و. د کيميا گر په شيانو کې د بلورو په يو بوتل کې مایع وه چې د چرگې د اگۍ نه لږ لوی د ژير رنگ شيشې اگۍ پکې ايښې وه. هغوي ته يې وويل چې دا مایع د کایناتو يو جز و او هر څوک چې يې وڅښي هغه ناروغه کيږي نه. د دې شيشې يوه ټوټه هريو فلز په سرو زرو بدل کړي. عربانو په دې خبره وځانډل او کيميا گر هم په خدا شو. دوي ورته د سفر اجازه ورکړه.

لږ وړاندې ولاړل نو خوان ترې پوښتنه وکړه چې تا ولې هر څه هغو کسانو ته وويل. کيميا گروويل، "تا ته يو ساده درس ورکولو لپاره. کله چې تا کې ډېر جوهر وي او نورو ته يې واي نو هيڅوک درباندي باور نه کوي."

يو بل ځای بيا د قبایلو سره مخ شول چې دوي يې وړاندې نه پرېښودل خو کيميا گر ورته وويل دوي ډېر ليرې نه ځي. د اهرامونو نه د دوو ورځو مزل پاتې و چې خوان وويل ډېر ژر به مونږ له يو بل بېل شو نو خپل علم دې راته وونه بنودلو. کيميا گر ورته وويل، "ستا له وړاندې نه ډېر څه کيميا زده دي. د شگې نه يو سپی راواخله او غوږ ته يې ونيسه نو د "سمندر غږ به اورې

په بله ورځ څو پوځيان په اسونو سپاره رابنکاره شول او دوي يې خپل مشر ته بوتلل. هغه ورته وويل، "تاسو جاسوسان یئ! کيميا گر وويل، مونږ مسافر يو او زه د خپل ملگري لار بنود يم چې کيميا گر دې او ستا قبيلې لپاره يې ډېر مال راوړې دې" د خوان کسوره يې رابنکله او د سرو زرو ټوټې يې ترې راوويستې او مشر ته يې کېښودې. هغه دا واخستې او پوښتنه يې وکړه چې کيميا گر څوک وي؟ ده ورته وويل، دې د فطرت او نړۍ نه خبر وي او که وغواړي نو ستاسو دا پوځي مرکز د بادو په زور وړانولې شي. ټولو وځانډل. سردار وويل "زه دا ليدل غواړم" کيميا گر وويل، د ده درې ورځې پکارې دي چې ځان باد کړي" خوان په وېره و او چې بهر راووتلو نو کيميا گر ورته وويل، دوي ته خپله وېره مه بنکاره کوه. عربانو د دوي اسونه واخستل او نور يې پرې غرض ونکړو. خوان وويل اوس به څه کوو؟ زما ټوله شته مني تا دوي ته ورکړه. کيميا گر وويل، "هو د دې په بدل کې مو درې ورځې ژوند واخستو. مونږ عربان

په يو شي باور لرو چې يوه پيښه دوه واري نه کيږي، که دوه واري ووشي نو بيا دريم واري هم کيږي. تا دوه واري خپل شته د لاسه ورکړي دي. "کېدېشي دريم وار هم داسې ووشي

لومړې ورځ تېره شوه او شا و خوا جنگ په زور روان و، ډېر ټپيان يې مرکز ته راوړي و. ځوان د کيميا گر په لټون صحرا ته ولاړو چې باز ته يې ږوډۍ ورکوله. له ده يې وپوښتل چې خپل ځان به څنگه په باد اړوي. هغه وويل، دا نړۍ د خداي پاک مادي اړخ دې او کيميا گر د دې روحاني اړخ نه هم خبر وي" په بله ورځ ځوان په يوې غونډۍ وختلو او ټوله غرمه يې د صحرا او د خپل زړه اوازونه اورېدل.

په دريمه ورځ د قبایلو مشر د خپلو نورو ملگرو سره هغې غونډۍ ته ولاړل. ځوان ورته د کپناستو وويل. ده افق ته کتل او د صحرا سره يې خبرې کولې چې دې فاطمې سره ليدل غواړي او د هغې لپاره بايد دې ځان په هوا بدل کړي. صحرا ورته وويل، زه به شگه درکړم خو هوا سره خبره وکړه. ده هوا ته وويل، زه ستا په شان کېدل غواړم چې خپلې محبوبې ته ځان ورسوم. هوا د ده په مخ ولگېدو او شگه يې راوالوزوله. څو شيبې وروسته دا په طوفان بدل شو او لمر په شگو کې پټ شو. پوځي مرکز اوس نه ښکارېدو.

د صحرا خلکو دا باد پېژندلو او ورته يې سموم ويل. د پوځيانو اسونه هنږيدل او د دوي وسله په شگو ډکه شوه. د جنگيالو مخونه په نقاب پټ و خو د دوي له سترگو وېره ښکارېده. سردار وويل، "بايد دا پای ته ورسېږي" خو ځوان اوس د لمر سره خبرې کولې. په صحرا کې خېمې له پړيو اوشکېدې، څاروي وتښتيدل او د غونډۍ په سر ټولو د يو بل لاسونه نيولي و چې هسې نه والوځي. ځوان د محبت په مټ د کایناتو له روح تېر شو او وپوهېدو چې د ده روح د هغه برخه شو.

د سموم باد داسې راغلو چې هغه پوځي مرکز يې تباه کړو او څو کاله وروسته هم خلکو دا کيسه يو بل ته کوله چې يو عرب خپل ځان د يو زوره ور سردار مخ ته په هوا بدل کړې و. کله چې باد ودرېدو نو هر چا د ځوان د ليدو هڅه کوله چې اوس د مرکز سره نږدې يو ساتندوی سره ولاړ و. خلک ترې په وېره و خو دوه کسان موسېدل. کيميا گر او هغه سردار. په بله ورځ سردار دوي سره يوه ډله وسله وال بدرگه واستول او دوي ټوله ورځ سفر وکړو. ماښام دوي يو کلسيا ته ورسېدل نو کيمياگر له اس ښکته

شو. هغه بدرگه ډله بېرته واستوله او ځوان ته يې وويل، له دې ځاي نه وړاندې به ته يواځې سفر کوي. اهرام اوس د دريو ساعتو په مزل و ده د کليسا دروازه وټکوله او يو پادري رابنکاره شو. هغه سره يې په عبراني ژبه څو خبرې وکړې او ځوان ته يې وويل، "ما د دوي په پخلنځي کې د کار اجازه واخسته" بيا دوي د کليسا شا ته جوړ پخلنځي ته ولاړل. کيميا گر په يو انغري کې اوربل کړو او پادري ورته لږ فولاد راوړل چې ده د اوسپنې په يولوبنې کې په اور کېښودو. کله چې دا ويلې شو نو کيميا گر د خپلې کسورې نه د ژير رنگ اگي راوويستلې او په موم کې تاو شوې د وېښتو په شان نقريې تار پکې ورواچول. دا هر څه په سور رنگ واوختل نو لوبنې يې له اوره ښکته کړو او د پادري سره يې د جنگ په اړه خبرې پېل کړې.

پادري وويل ددې جنگ له کبله قافلي په غزه کې ايسارې دي خو د خداي امر به په ځاي کېږي. کله چې لوبنې سور شو نو ځوان هک پک پاتې شو. په هغې کې سره زر پراته و. ځوان پوښتنه وکړه، "دا زه زده کولې شم؟" کيميا گر وويل، "دا زما قسمت و، ستا نه، خو دا مې ځکه درته ښودل چې هر څه امکان لري" ده هغه سره زر په څلورو برخو ووېشل، يوه يې پادري ته ورکړه چې د زايرينو خدمت يې کړي و. بله يې ځوان ته ورکړه چې د ده ټول سره زر يې سردار ته ورکړي و. درېمه يې ځان سره وساتله او څلورمه يې پادري ته ورکړه چې د ځوان لپاره امانت وساتي او چې کله يې پکار وي ورته ورکړي.

ځوان څو ساعته نور په صحرا کې روان و او د خپل زړه خبره يې اورېده. کيميا گر ورته وېلي و چې کوم ځاي ستا زړه درته وواي هم هلته به خزانه وي. د يوې غونډۍ په سر چې وورسېدو نو اهرام ورته ښکاره شول. دې په گوندو شو او د خداي په شکر يې وژړل. بيا يې پام وکړو چې کوم ځاي د ده اوبنکې توي شوې وي هلته يوه توره ډمبره (غالبوزه) تاوېده. دا يو ښه شگون و.

ده هم هلته کنستون پېل کړو. خو د ټولې شپې د کنستون نه وروسته هم څه يې ونه موندل. د ده لاسونه ټياکي شول او په خاورو کې يې يوه لويه تيره مخ ته راغله. ناڅاپه په تياره کې څوکسان رابنکاره شول او له ده يې پوښتنه وکړه، چې هلته يې څه کول. دې له وېرې غلې و او هغو کسانو د ده تالاشي واخسته نو په کسوره کې يې سره زر وموندل. دوي وويل ښاي

تا نورسره زر په دې خاوره کې پټ کړي دي، دا زمونږ پکار دي. ده ته
يې د کيندنې امر وکړو خو هيڅ رابرسېره نشول
د سپيده چاودې پر وخت هغوي د ده په وهلو پېل وکړ او دومره يې وهلو
چې جامې يې وشلېدې او په وينو سور شو. ځوان ته خپل مرگ نږدې
بنکارېدو. په چيغه يې وويل، " ما د يوې خزانې لپاره زمکه کيندله " بيا
يې دوي ته خپل خوب بيان کړو. د هغو کسانو مشر ورته وويل، " ته بې
عقل يې چې په خوبونو باور کوي. دوه کاله پخوا په دې ځاي ما يو خوب
بيا بيا ليدلو چې زه د هسپانيې يو وران کليسا ته ځم چې يو شپون د خپلو
پسونو سره پکې ويده دي. د کليسا په منځ کې د مصري شهوت لاندې يوه
خزانې ده چې بايد ما تر لاسه کړي وي. خو زه دومره کم عقل نه يم چې د
خپل خوب د ريښتيا کولو لپاره له دې لوي صحرا نه تېر شم. " دوي ورته په
بدو رډو وپيلو ولاړل نوځوان راپاسيدو. د اهرامونو لوري ته يې وکتل چې
ورپورې يې خاندل. ده هم وخاندل او پوهه شو چې خزانې چرته وه
څه موده وروسته ځوان د هسپانيې په هغه وران کليسا کې ملاست و. هغه
وخت يې را په زړه شو چې د خپلو پسونو سره هلته ويده کېدو. اوس يو
کودال ورسره و. په بله غرمه ده د مصري شهوت په جرړو کې زمکه
وکيندله او نيم ساعت وروسته ده يو هسپانوي صندوق رابرسېره کړو چې
له سرو زرو د سيکو او قيمتي ډبرو ډک و. د ده په سر اوس څو کارونه
و. په تعريفه کې هغې سپين سرې ته د خزانې لسمه برخه ورکول و. د
افريقه نه راتلونکې هوا " ليوانتر " د ده پر مخ ولگېدو چې پکې نه د بدوانو
د حملو وېره وه او نه د صحرا خوشبوي و. په دې کې هغه خوشبوي و
چې د فاطمې له وجود راوتلې و. ده وويل، " فاطمې زه در روان يم.
" پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library